

כד המים של אישה קטנה

ליליאן דאקין

מוקדם בבוקר התעוררה זואה, ילדה אפריקאית קטנה, על מחצלת לילה שלה. היא התמתחה, פיהקה כששמעה את דיידא, אחותה הגדולה, שרה כשהיא כותשת תירס לקמח. זואה רצתה מאוד להיות כבר די גדולה כדי שגם היא תוכל לכתוש תירס לקמח. זה נשמע לה נעים מאוד. אבל כשזואה נעמדה בדלת של ביתה האפריקאי העגול, היא לא הסתכלה על אחותה. לא, היא הביטה בעיניים פתוחות לרווחה, על מבוני, אמא שלה, והתפלאה מה היא עושה מגוש חמר כל כך קטן.

"מה את עושה, אמא?" היא שאלה בסקרנות. מבוני הרימה את ראשה. "מה את חושבת, יקירתי?"

זואה הסתכלה על גוש החמר האדום בידיה של

אמא, והתפלאה. ואז נענע בראשה המסולסל. "זה לא סיר בישול. זה קטן מדי." "נכון, זה לא סיר בישול" הסכימה מבוני כשהיא לוחצת את אגרופה עמוק למרכז החמר. ואז היא עיצבה את החמר האדום לצורת כד עם שוליים

דקים, וסובבה אותו בידיה החזקות.

"וזה גם לא כד מים. זה קטן מדי גם לכך" אמרה
זואה.

מבוני צחקה. "אבל זה כד מים. כד מים קטן לאישה
קטנה."

"אז היא מוכרחה להיות מאוד קטנה אם תוכל
לשאת כד מים בגודל כזה" זואה נשמעה נבוכה
"עוד לא ראיתי אישה כל כך קטנה. אף פעם."
דיידא פרצה בצחוק עליז.

"הו-הו, הביטו רק על זואה. היא עוד לא ראתה
אישה קטנה".

זואה לא אהבה שצוחקים ממנה.

"ואת ראית, דיידא?"

"הו כן, פעמים רבות" ענתה דיידא כשהיא מגחכת
לעצמה ונותנת מכה אחרונה לתירס.

"תראי לי את האישה הקטנה, אמא?" ביקשה זואה
בסקרנות.

"אם הכל יהיה כשורה, בוודאי תכירי אותה, ילדתי"
הבטיחה מבוני, ובזה זואה הסתפקה, כי לא אמא
ולא אחותה הסכימו לספר לה יותר על האישה

הקטנה.

מבוני שמה את כד המים הקטן לייבוש בשמש. הוא
נראה מאוד, מאוד קטן ליד כדי מים וסירי חמר
אחרים שהמתינו לשריפה.

"אל תגעי בכד המים הקטן, זואה. הוא עדיין רך
מאוד."

בזמן שמבואה דיברה, מהבית לא רחוק משם
נשמעה קריאתה של סבתא.

"מבוני, מבוני, האם את מוכנה? הגיע זמן להביא
עצי הסקת האש לשריפה מחר."

כל נשי הכפר מיהרו עם גרזנים, סכינים גדולים
וחבלים. זואה רכבה על גבה של אמא, כי היער
היה רחוק.

"מדוע האישה הקטנה לא מכינה את כדי המים
שלה בעצמה, אמא?" לחשה זואה לאוזנה של
מבוני.

"היא עוד קטנה מדי, זואה".

"היא יותר קטנה מדיידא?"

"כן, קטנה בהרבה. היא אפילו לא יכולה עוד לכתוש
תירס לעצמה" אמרה מבוני "ועכשיו, זואה, תראי

בננה ביניהם, כדי שלא ישברו.
"אני לוקחת את סיר הבישול הגדול" אמרה מבוני
"זואה, את רוצה לקחת את כד המים של האישה

הקטנה?"
"מה? אני?" הופתעה זואה. מבוני חייכה "כן, את,
זואה. אם את יכולה לשאת עצים את יכולה גם

איזו חבילת זרדים את יכולה להכין למחר לשרפת
הסירים."
לקראת הערב, בדרך הביתה, זואה נשאה את צרור
העצים משלה. היא הלכה לפני אמא ואחות שלה
בגאווה, עם הצרור על ראשה, בלי לגעת בו בידיים,
כפי שלימדו אותה.

"הביטי על הילדה שלנו. כמה יפה היא נושאת את
הצרור שלה" אמרה מבוני לדיידא, ועיניה הבהירות
יקדו בגאווה על הבת הקטנה שלה.

כשכל העץ נערם מאחורי הכפר, סביב בור
השריפה, סבתא הייתה מרוצה. "טוב מאוד!" אמרה
"יש לנו מספיק עץ כדי לשרוף הרבה סירים."

למחרת, בזמן שמבוני ליטשה באבן קטנה את
הסירים הטריים, דיידא וזואה הלכו לאסוף עלים
בשביל בור השריפה. הם נשאו בשמחה את עלי
בננה הגדולים לגומה.

לפנות ערב, כשהשמש כבר חממה פחות, מבוני
קראה לבנותיה "דיידא, זואה, הגיע זמן לשרפת
סירים הגדולה. עזרו לי להכין את הסירים וכדים."
הבנות עזרו להניח את הסירים זה על זה, עם עלי

לשאת כדי מים. אבל בזהירות, כי אחרת האישה הקטנה תאבד את כד המים שלה לפני שיישרף." זואה הלכה מאוד, מאוד בזהירות. זו הייתה הפעם הראשונה שהיא נשאה כד מים על ראשה. זה היה הרבה יותר קשה מלשאת עץ, כי אם הכד ייפול, הוא עלול להישבר.

"הביטו על זואה" קראה סבתא "איזו ילדה מוצלחת!"

זואה ממש זרחה והראתה לכולם את שיניה הלבנות בחיוך רחב שלה, כשהלכה דרך הכפר עם המשא שלה על ראשה.

מבוני שמה את כד המים של האישה הקטנה יחד עם הסירים וכדים הגדולים בתוך בור השריפה, על ערמת העלים, ועזרה לסבתא ולדודות למלא את הסירים בעלים ולכסות אותם בעלים וזרדים. ואז מעל הסירים שבבור הונחו בולי עץ גדולים. הגיע זמן שריפה.

בתוך שבר של סיר הביאה סבתא גחלים לוחשות מהאש שבביתה, ושמה אותם על העלים היבשים בבור. אז הנשים כרעו על ברכיים ונשפו על

הגחלים. העלים רעשו וגעשו ועישנו ופתאום פרצה להבה גדולה. איזה מראה נפלא! "האש הגדולה בוערת!" קראו הילדים שקפצו ורצו בהתרגשות סביב.

זואה ישבה בשקט ליד אמא, והביטה על הלהבות. "אנא אש, תהי נחמדה לכד המים הקטן, תעשי אותו קשה, תעשי אותו חזק, כדי שהאישה הקטנה תוכל לשאת בו מים" אמרה בשקט.

תוך זמן קצר גם בולי העץ הגדולים התלקחו ומרכז האש נראה כמו תנור. הנשים והילדים נאלצו לסגת אחורה מהחום הגדול.

מרב התרגשות זואה התעייפה ונרדמה.

כשהתעוררה ראתה איך אמא מוציאה כד קטן מתוך האפר הלבן החם.

"כד המים של האישה הקטנה!" היא קראה "הו, תיזהרי, אמא!"

"אל תגעי בו, זואה, הוא צריך להתקרר קודם" הסבירה מבוני.

באי-סבלנות חיכתה הילדה הקטנה. בסוף מבוני לקחה שוב את הכד הקטן ונתנה לו מכה קלה

שורה של נשים צעדה לבתיהן על רגליהן היחפות,
כל אחת עם ערמת סירים חדשים. אך אף אחת
מהן לא הייתה גאה יותר מזואה הקטנה עם כד
המים של האישה הקטנה על ראשה.
אבא של זואה חיכה בפתח ביתם.
"יופוי! יופוי!" קרא "איזה יום שמח! הנה זואה,
האישה הקטנה, עם כד המים הראשון שלה על
ראשה. כנסי, כנסי אישה קטנה שלי!"
לבה של זואה זהר באושר. עכשיו בסוף היא ידעה
מי הייתה האישה, הקטנה מדי כדי לעשות כד מים
שלה. זו הייתה היא בעצמה!

בציפורן.
"פינג-פינג" שר הכד הקטן.
"ראי זואה" אמרה מבוני כשהיא שוב מכה קלות
בכד "פינג-פינג!", ממש כמו פעמון. אפילו לא סדק
קטן. זה הכד היפה ביותר שעשיתי אי-פעם."
"האישה הקטנה תשמח!" קראה זואה.